

"Pelottavan uskottava."
BORÅS TIDNING

NINNI SCHULMAN

Kun kellot
seisahtuvat

TAMMI

NINNI SCHULMAN

Tyttö lumisateessa (2010, suom. 2017)

Poika joka ei itke (2012, suom. 2018)

Vastaa jos kuulet (2013, suom. 2019)

Älä kerro kenellekään (2015, suom. 2020)

Tervetuloa kotiin (2016, suom. 2021)

NINNI SCHULMAN

Kun kellot seisahtuvat

Suomentanut Antti Saarilahti

TAMMI

HELSINKI

KATKELMAT ESAIAS TEGNÉRIN
Fritiofin sadusta ON SUOMENTANUT VALTER JUVA.

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS *När alla klockor stannat* ILMESTYI 2019.

COPYRIGHT © NINNI SCHULMAN 2019

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH HEDLUND AGENCY

SUOMENKIELINEN LAITOS © ANTTI SAARILAHTI JA TAMMI 2021

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-2918-8

KESKIVIikko 18. HEINÄKUUTA 2018

1

PALMIKOT OLIVAT niin tiukalla, että päänahkaa kiristi, mutta Noomi oikoi puseroaan ja tasoitteli nilkkoihin ulottuvaa puuvillahametta.

Hän nosti katseensa miehen silmiin ja koetti saada otetta päässään pyörivistä lauseista.

”Ei minua ylpeys tänne tuonut, vaan rakkaus”, Noomi sanoi. ”Vain rakkaus voi pelastaa lapsen, joka huutaa minua.”

Örjan katsoi häntä halveksuvasti.

”Vannoisit rakkauttasi Matsille, joka mulkoilee meitä tuolta kuin paraskin sonni. Häntähän sinä rakastat.”

Vaikka aurinko oli hävinnyt puiden taakse, Noomilla oli edelleen hiostava olo. Poskia kuumotti ja hiki norui rintojen välistä. Hän toivoi, etteivät kainaloiden tahrat näkyisi.

”Jumala vei minulta rakkauden Matsiin”, Noomi vastasi epätoivoissaan. ”Se kuuluu nyt teille, mestari Tinglöf. Lempeni voittaa teidän pimeytenne ja lämmittää sen, mikä teissä on valoisaa.”

Örjan tarttui häntä hartioista lujaa ja päättäväisesti. Miehen kasvot olivat niin lähellä, että Noomi saattoi haistaa hyttyskarkotteen, ja huulet pysähtyivät vain muutaman kymmenen sentin päähän. Silmissä salamoி, niiden katse oli synkempi kuin koskaan.

”Ellet lakkaa pyörimästä jaloissani kuin kapinen katti, annan sinulle semmoista sapiskaa, että vapaudut tuosta ylevästä rakkaudestasi.”

Noomi nielaisi. Suu oli kuin hiekkapaperia.

”Painakaa minut vaikka maan rakoon, mestari Tinglöf. Mutta ääntä, joka kaipaa puoleeni, ette voi itsessänne vaientaa.”

”Poikki!”

Magdalena Hansson laski kameran ja tutki otostaan näytöltä. Valaistus oli ilta-auringon ansiosta miellyttävä ja luonnollinen, ja molemmat näyttelijät olivat edustavia. Ei outoja irvistyksiä tai harmillisia varjoja.

”Pidetään tauko”, Gloria Lundgren sanoi ja taputti. ”Kokoonnutaan tuonne kahvipöytään toimittajien kanssa.”

Hänellä oli yllään tavalliset lappuhaalarinsa, ja kuten aina, huulissa oli punaa ja silmänympäryksissä paksu kerros kajaalia.

Parisenkymmentä näyttelijää ja pelimannia suuntasi kotiseutumuseon rutikuivan nurmikon poikki pitkän pöydän ääreen, jolle oli katettu pumpputermoksia ja kotona leivottuja pullia.

”No niin, istumaan vain kaikki”, Gloria kehotti. ”Käykäähän käsiksi.”

Magdalena ahtautui penkille Länstidningen-lehden Linus Saxbergin viereen.

Kotiseutunäytelmän pääosan esittäjä Örjan Edin laski korkean hattunsa pöydälle ja avasi takkinsa. Hattu oli jättänyt hikiseen otsaan pitkän punaisen jäljen. Maritia esittänyt Noomi Björk istuutui loitommas.

Muut näyttelijät istahtivat lähettyville. Magdalena tunsu useimmat jo entuudestaan – joko lukemattomista sivutöistä, joita hän oli vuosien varrella tehnyt kulttuurikoulussa, tai sitten Hagfors-revyystä. Hän nyökkäsi Hannekselle, Petra Wilanderin pojalle, joka istui paita ja liivi päällään muiden pelimannien seurassa. Hanneksen bändillä Dystopian Dinnerillä oli mennyt aikaisemmin ihan kivasti, mutta nyt siitä ei pitkään aikaan ollut kuulunut mitään.

Pöydän lähelle seisahtui huivipäinen tyttö, jolla oli vaaleat hiukset ja pellavamekko. Magdalena tunnisti hänet useista

koulukonserteista. Hän ei nähtävästi osannut päättää, mihin istuutua.

”Maria, tule tänne”, Gloria sanoi ja taputti penkkiä. ”Pääset viereeni.”

Marian päivettyneet posket punastuivat, mutta hän noudatti kehotusta.

”Ota pulla”, Gloria jatkoi ja ojensi tarjoiluvatia.

Maria otti pullan kainostellen, mursi siitä pieniä paloja ja pani varovasti suuhunsa.

Pöydässä oli hiljaista. Ensi-iltajännitys oli melkein käsin kosketeltavaa. Tuuli toi välillä savun hajua metsäpalosta, joka oli riehunut Ekshäradista koilliseen kuluneen viikon ajan.

Örjan Edin, joka ei ollut todellisuudessa ollenkaan niin komea kuin televisiossa, otti rintataskustaan nenäliinan ja pyyhki niskaansa.

Kun kahvia kaadettiin ja paperilautasia jaettiin, Magdalena noukki laukustaan kynän ja lehtiön.

Kun Gloria oli päättänyt tuoda näyttämölle karismaattisesta kellosepästä kertovan vanhan kotiseutunäytelmän, se oli ollut seudulla iso uutinen, ja Magdalena oli kirjoittanut siitä useamman jutun jo keväällä. Ne olivat käsitelleet Glorian pyrkimyksiä kytkeä hanke kulttuurikouluun – jonka tuliseluihin hän oli lukeutunut jo pitkään – ja suurta riemua hänen voidessaan ilmoittaa, että pääosaa esittäisi itse Örjan Edin, johon hän oli tutustunut kaksikymmentä vuotta aikaisemmin jossain teatteriprojektissa. He olivat järjestäneet kotiseutumuseossa yhteisen lehdistötilaisuuden eräänä huhtikuuisena iltapäivänä.

Magdalenalla ei ollut enää paljonkaan kysyttävää, mutta Linus Saxberg oli täydessä vireessä kuten tavallista, vaikka tämä oli hänen viimeinen työviikkonsa ennen kesälomaa.

”Pienen ihmisen ja valtaapitävien vastakkainasettelu on näytelmän pääteemoja”, Gloria selitti. ”Pötkö-Jon on myös tärkeä hahmo. Juuri hän näkee valheiden ja teeskentelyn läpi, vähän

niin kuin lapsi *Keisarin uusissa vaatteissa*. Sellaista pelotonta tarkkanäköisyyttä tarvitaan nykyään yhä enemmän.”

Gloria hehkui innostusta, mutta Magdalena kuunteli vain puolella korvalla ja teki satunnaisia muistiinpanoja.

”Jännittääkö ensi-ilta?” Linus kysyi ja kääntyi Noomi Björkin puoleen.

Noomi kaatoi muovimukiin lisää limonadia. Hänen ylähuulellaan kimmelsi pieniä hikipisaroita, ja kuumuus sai posket helottamaan.

”Ei liikaa”, hän vastasi ja pani pullon syrjään. ”Meillä on hieno ryhmä, ja Gloria pitää meistä huolta. Mutta tokihan se vähän jännittää.”

”Hyvä niin”, Örjan totesi. ”Pieni jännitys kuuluu asiaan. Muuten ei anna parastaan.”

Magdalena tajusi voivansa kirjoittaa koko artikkelin ilman ainuttakaan muistiinpanoa. Kaikki toistivat vain vanhoja klišeitä. Lässyn lässyn. Miksei joku voinut sanoa joskus jotain odottamatonta?

Hän vilkaisi puhelintaan, kun se kilahti uuden tekstiviestin saapuessa. Ei ollut vaaraa, että jäisi kuulematta jotain tärkeää.

Oletko kotimatalla? Petter kirjoitti.

En ihan vielä.

Ok. Me käymme iltauinnilla. Liity seuraan myöhemmin, jos huvittaa.

Ok. ♥

Hän kuitenkin tiesi jo, ettei huvittaisi. Ja niin tiesi Petterkin.

Jos hän pitäisi kiirettä, hän ehtisi ehkä olla kotona hetken yksin. Se vaikutti kuitenkin epätodennäköiseltä, koska Linus Saxberg oli tavallista kyseliämmällä tuulella.

”Kun Tingleöspelet esitettiin viimeksi, kirkonkellon viisarit alkoivat liikkua vastapäivään”, Linus sanoi. ”Oletteko huomanneet nyt harjoituksissa mitään omituista?”

Gloria nauroi ja pudisti päätään niin että pään päälle kiedottu paksu harmaa palmikko heilahteli.

”Emme yhtikäs mitään. Mutta saa nähdä, mitä ensi-illassa tapahtuu. Me miltei odotamme, että herra Tinglöf ilmoittaa läsnäolostaan jollain tavalla.”

Magdalena hymyili väkinäisesti ja raapusti lehtiönsä muuttaman puolivillaisen merkinnän.

”Ette siis ole huolissanne?” Linus kysyi ja kääntyi muiden pöydän ääressä istuvien puoleen.

”Niin, no”, Noomi aloitti ja punastui. ”Siitä on kuultu kai-kenlaista, joten totta kai se vähän mietityttää.”

”Entä sinä, Örjan?” Linus jatkoi. ”Etkö missään vaiheessa epäroinyt ottaa roolia vastaan?”

Magdalena katsoi Linusta ihmetellen. Uskoiko hän tähän juttuun oikeasti vai teeskentelikö vain saadakseen muut puhumaan? Magdalena ei ollut koskaan pitänyt häntä erityisen taikauskaisena, pikemminkin päinvastoin.

”En tippaakaan”, Örjan vastasi. ”Jännittää päästä näkemään, mitä mokoma huru-ukko keksii.”

Magdalena naurahti väkinäisesti ja laittoi kynän ja lehtiön takaisin kameralaukkuun. Hän ei kestänyt tätä enää hetkeäkään.

2

KUN PETRA Wilander poistui ilmastoidulta poliisiasemalta, parkkipaikalla vastaan iski hiostava helle.

Hän ja Christer Berglund olivat kuulustelleet koko iltapäivän Uvåskogin omistajaa ja työntekijöitä. Yrityksen koneiden epäiltiin aiheuttaneen Hagforsin ja Ekshäradin välillä syttyneen metsäpalon, jota oli vaikea sammuttaa. Tulta ei ollut vielääkään saatu kokonaan hallintaan, ja päivän mittaan yhä useampia asuintaloja oli jouduttu evakuoimaan.

Ensimmäistä kertaa muuton jälkeen Petra kaipasi takaisin kotiinsa Tjärnevägenille. Hän oli nukkunut viime öinä tuskin silmällistäkään. Jopa Roy – joka Petran murheeksi ei tuntunut juuri välittävän enää mistään – oli hermostunut savun hajusta.

Petra käynnisti moottorin, säätö ilmastoinnin täysille ja antoi kylmän ilman puhaltaa kasvoille.

Hän mietti, oliko tarvetta käydä kaupassa ennen ajoa pohjoiseen päin, mutta totesi, ettei tainnut olla. Geir palaisi vasta perjantaina, ja Hanneksen kanssa voisi syödä jotain pakastimesta. Tosin Hannes ilmaantui kotiin yleensä vasta myöhään.

Petra ajoi Lidlin laatikkomaisen myymälän ja hotelli Monican ohi ja jatkoi kohti Ekshäradia. Sukkulointiin alkoi jo tottua. Jokainen mutka tuli ulkomuistista.

Hän oli toistaiseksi vuokralla Bynissä, joka sijaitsi Ekshäradista muutaman kilometrin itään. Tarkoituksena oli asua siellä siihen saakka, että omakotitalo saataisiin myytyä, mutta jonnekin

lähistölle voisi hyvin jäädä sen jälkeenkin. Petra oli leikitellyt Geirin kanssa sellaisella ajatuksella, että Geir hankkisi työn Torsbystä ja he voisivat asua yhdessä jossain puolivälissä. Mutta ongelma oli siinä, että Geir hoiti omia lapsiaan puolet ajasta, eikä lasten äidin tehnyt mieli muuttaa Karlstadista.

Ei voinut muuta kuin odottaa, mitä tuleman piti. Kyllä pulma jotenkin ratkeaisi.

Kirkas ilta-aurinko pilkisti puiden lomasta. Valon väreily muistutti Petraa sairastumista edeltävästä ajasta, kun hän oli luullut, että työhuoneen loistelampussa oli jotain vikaa. Kyse oli ollut pahemmasta.

Kun hän tunsi päänsäryn olevan tuloillaan, hän otti aurinkolasit auton kattolokerosta.

Ainakin eron rajuimmat jälkimainingit olivat ehtineet laantua. Lasse oli järkyttynyt pahasti, kun Petra oli kertonut haluavansa jättää hänet. Sekä Nellie että Hannes olivat asettuneet aluksi kokonaan Lassen puolelle, minkä Petra tavallaan ymmärsikin.

Miksi jättää mies, jonka kanssa sujui hyvin? Miksei se riittänyt? Miksi hajottaa kokonainen perhe siksi, että oli rakastunut johonkuhun toiseen? Mistä tiesi, kuinka kauan sellainen edes kestäisi?

Mitä hän oikein halusi?

Lassen mieliala oli vaihdellut epätoivon ja merkillisen passiivisuuden välillä. Näitä kahta ääripäätä Petra ei ollut nähnyt kertaakaan heidän kaksikymmentäviisi vuotta kestäneen yhteiselonsa aikana. Petralla oli keski-ikä kriisi, Lasse väitti. Kun mies oli sylkäissyt sanat hänen kasvoilleen, hän oli yrittänyt torjua ne, mutta tiettyssä mielessä Lasse oli kyllä oikeassa.

Elämä oli rajallinen, ja Petran oli aika valita, miten elää omansa.

Kenpä tiesi, mitä tulevaisuus toisi tullessaan? Jos kasvain palaisi. Hän yritti olla ajattelematta sitä, mutta levottomuus häilyi pinnan alla lakkaamatta.

Nyt Nellie ainakin suostui puhumaan hänelle ja vastasi tekstiviesteihin useimmiten, mikä oli selvä edistysaskel. Ja kaikesta huolimatta Hannes asui kesän hänen luonaan.

Näin kaunista kesäiltaa ei saanut häiritä synkistelyllä. Petra aikoi kotiin palattuaan syödä jotain kevyttä ja käydä virkistävällä iltauinnilla. Elämä oli lahja.

Lasse pääsisi vielä takaisin jaloilleen, ihan varmasti. Asiat kyllä järjestyisivät.

TORSTAI 19. HEINÄKUUTA

3

KAIKKI VESSAT oli siivottu ja päivän uloskirjautumiset selvitetty, eikä leirintäalueen vastaanotossa ollut ketään. Hannes otti tupakat ja sytyttimen ja meni ulos talon nurkalle.

Hän oli kiitollinen leirintäalueen työstään. Paikan omistajalla Bernt Carlssonilla oli Pohjois-Värmlannissa useita pieniä leirintäalueita, ja hän kävi lava-autollaan vain satunnaisesti jonkun kerran päivässä. Muina aikoina Hannes sai työskennellä Aronin kanssa itsenäisesti.

Hän ravisti rasiasta savukkeen, työnsi sen huulien väliin ja sytytti.

Alas joenrantaan levittäytyvä nurmikko oli niin kuiva, ettei sitä ollut tarvinnut leikata moneen viikkoon.

Hän vetäisi parit henkoset ja kaivoi puhelimen taskustaan. Hän oli toivonut viestiä Vildalta, mutta toistaiseksi ei ollut tullut mitään. Niinpä hän alkoi selailla viestiketjua, joka oli kasvanut monen viikon ajan ainakin viidelläkymmenellä viestillä päivässä.

Hannes oli iskenyt silmänsä Vildaan jo kevätlukukauden alussa, mutta jotain oli alkanut tapahtua vasta viime kuukausina. Kaksi viikkoa ennen kevätjuhlaa, myöhään jatkuneiden bileiden jälkeen, he olivat menneet sänkyyn yhdessä. Mutta sitten Vilda oli palannut Upplands-Brohon kotiin vanhempiensa luo ja kesätyöntekijäksi ICA Maxiin, jossa hän oli tehnyt hommia viikonloppuisin ja lomilla viisitoistavuotiaasta asti.

Kesä tuntui loputtomalta, ja lukukauden alku Geijerskolanin kansanopistossa oli kuin kaukainen kangastus.

Puhelin Hanneksen kädessä kilahti, kun Vildalta tuli tekstiviesti.

Olen yksin kotona ensi viikonloppuna ja viikon siitä eteenpäin. Tuletko käymään? 😊

Hanneksen kehon läpi hulmahti kuuma aalto.

Hän avasi puhelimen kalenterin ja totesi, että viimeinen näytös olisi torstaina ja viikonloppuna olisi tavalliseen tapaan vapaata.

Joo! Totta kai tulen. Kaipaan sinua niin että meinaan tulla hulluksi.

Niin minäkin sinua! ❤️

Hän oli aikeissa lähettää toisenkin viestin, kun Aron maleksi nurkan takaa kasvot hiessä, jäätelötötterö toisessa kädessä ja käsikirjoitus toisessa.

Hannes veti vielä yhden henkosen.

”Lue piikojen vuorosanat”, Aron sanoi ja ojensi hänelle nuhruisen paperinivaskan.

”Luulin, että sinulla on töitäkin”, Hannes sanoi.

”Seinän vieressä on ihan tajuttoman kuuma.”

Aron kuivasi otsansa t-paidan helmalla.

”Pliis. Kerran vain.”

Hannes tumppasi tupakan ja otti käsikirjoituksen, joka oli yhtä täynnä punamullan värisiä laikkuja kuin Aronin kädetkin. Ensi-iltaan oli enää kaksi päivää, ja Aronilla oli eniten vuoro-sanoja koko näytelmässä. Ei ihme, että häntä hermostutti.

”Aloita siitä, missä lukee ’sanoiko kuningas niin’.”

Hanneksen etsiessä oikeaa kohtaa Aron repi jäätelötötterönsä käärepaperin ja valmistautui.

”Sanoiko kuningas niin?” Hannes aloitti.

”Sanoi. Ei auttanut itku markkinoilla, joten minäpä juoksin Norjasta Ekshäradiin seitsemässätoista tunnissa. Tuohivirsut löivät tulta kahdesti, ja loppumatkan pingoin jalat rakkuloilla. Pirskatti sentään!”

”Valehtelu saa nyt loppua, ja kiroilu myös”, Hannes luki.
”Muuten me lähdemme.”

”Ei, antakaapas kun kerron...”

Aron hiljeni kuullessaan Noomin mopon lähestyvän. Tutusta pärinästä ei voinut erehtyä.

Noomi ei ajanut aivan heidän luokseen vaan pysähtyi vähän matkan päähän, otti kypärän päästään ja ravisteli pitkät hiukset auki.

”Palaan kohta”, Aron sanoi.

Noomi nousi nykivin liikkein mopon selästä ja ripusti kypärän ohjaustankoon. Aron seisahtui muutaman metrin päähän ja sanoi jotain, mistä ei saanut selvää. Sitten he alkoivat kävellä rinta rinnan alas joelle.

Hannes nakkasi tupakantumpin lähimpään roskakoriin ja vei käsikirjoituksen mukanaan vastaanottoon. Sitten hän kirjoitti loppuun tekstiviestinsä Vildalle.

Ajattelen sinua niin etten saa öisin unta.

Hän avasi suosikkikuvansa Vildasta, joka oli otettu varhain aamulla Vildan sängyssä. Unenpöpperöinen katse ja pörröinen, harteille asti ulottuva kihara tukka. Hannes saattoi melkein tuntea lämpimän ihon tuoksun. Enää vähän yli viikko, niin hän pääsisi jälleen yhtä lähelle Vildaa. Ajatus siitä sai hänen polvensa suorastaan tutisemaan.

Kun oli kulunut hyvä tovi eikä Aronia vieläkään kuulunut, Hannes käveli ikkunan ääreen. Noomin mopo oli yhä siinä, mihin se oli jätettykin, mutta häntä tai Aronia ei näkynyt.

Mies, joka asui Majava-mökissä, oli Hanneksen huomaamatta pujahtanut vastaanottoon ja seisoi nyt katselemassa karttoja ja matkailuesitteitä. Hänellä oli päällään reisitaskulliset sortsit ja Fjällräven-hattu. Paljas ylävartalo oli jäntevä ja ruskettunut, ja puolipitkät hiukset oli kietaitu poninhännälle. Mies oli asunut mökissä lähes koko viikon, mutta Hannes oli nähnyt hänet vain muutaman kerran.

”Hei. Voinko auttaa?” Hannes kysyi.

”Jaa? Ehkäpä. En ole varma.”

Mies pyörähti paikallaan.

”Olin ajatellut patikoida Brattfalletille, mutta metsäpalot vähän huolestuttavat. Löytyisiköhän täältä jotain muuta tekemistä?”

Hän valitsi Torfolkin tilaa esittelevän lehtisen ja selaili sitä.

Hannes ei ollut varma, miten neuvoa häntä. Kirkkotallien kupeessa sijaitseva käsityökatu ei tuntunut tämän miehen jutulta. Kuten ei Kärnäsenin kotiseutumuseokaan.

”Voisit ehkä käydä Kropphedenissä”, Hannes ehdotti.

”Tarkoitatko sitä vanhaa teloituspaikkaa?”

”Sitä juuri”, Hannes vastasi. ”Oletko käynyt?”

”Isovanhempani asuivat Edebäckissä, ja kävimme siellä muistaakseni kerran, kun olin pieni. Kolkko paikka.”

”Tämähän on sinulle sitten tuttua seutua.”

Aronia ei vielääkään näkynyt.

”Joo”, mies sanoi. ”Mutta siitä on pitkä aika, kun olin täällä viimeksi, ja isovanhempien maatila myytiin. Täti asuu nykyään Bellmansgårdenissa. Hän on jo lähemmäs satavuotias, joten päätin, että pitäisi tulla tänne joku viikko tapaamaan häntä. Kun ei tiedä, kuinka kauan se on vielä mahdollista.”

”Ahaa, ymmärrän.”

”Hän on viimeinen ihminen vanhempieni sukupolvesta, joka on tuntenut sekä isäni että minut lapsina ja osaa kertoa, millaista oli silloin. Siis ikään kuin viimeinen yhdysside menneisyyteeni.”

Hannes mietti omaa perhettään. Tästedes heillä ei olisi enää yhtä yhteistä tarinaa vaan kaksi erillistä. Ja niiden kanssa täytyi toimia aivan eri tavoin.

”Minun nimeni on muuten Ola”, mies sanoi ja tarjosi kättä.

”Hannes.”

Kädenpuristus oli voimakkaampi kuin Hannes oli odottanut ja teki melkein kipeää. Hän ei ollut koskaan ymmärtänyt, miksi joidenkin miesten oli pakko yrittää murtaa tervehdittävän kädestä joka ikinen luu.

”Älgparken saattaisi kiinnostaa sinua”, hän sanoi. ”Se on suosittu paikka.”

Ola ei näyttänyt järin kiinnostuneelta mutta sanoi harkitsevansa sitä. Ennen lähtöään hän osti lakritsipussin ja kylmän Trocadero-juoman.

Hannes oli suoristamassa telineen kaatuneita esitteitä, kun Noomi harppoi ikkunan ohi. Hän näytti olevan purskahtamaisillaan itkuun. Saavutettuaan moponsa hän kaappasi kypärän, painoi sen päähänsä ja käynnisti moottorin. Noomi oli ajanut nurin edellisellä viikolla, ja vasen käsivarsi oli yhä siteessä, mutta se ei näyttänyt haittaavan häntä enää. Mopon pärinä häipyi pian nurkan taa.

Vähän ajan kuluttua Aron tuli takaisin.

”Mikäs Noomille tuli?” Hannes kysyi.

”Äh. Hän oli vain vähän poissa tolaltaan. Jatketaanko? Ehditkö vielä?”

Hannes otti käsikirjoituksen taas esiin ja selasi oikealle sivulle.

”Selvä”, hän sanoi. ”Jatka siitä, kun sanot: ’Ei, antakaapas kun kerron.’”

Aron rykäisi.

”Mestari kiisi salamana Trysilfjälletiin...”

”Ei, vaan: ’kuninkaan luo Trysilfjälletiin.’”

”KUNINKAAN LUO Trysilfjälletiin, ja kun hän oli parantanut majesteetin käärmeenkakalla...”

”Käärmeensyljellä”, Hannes korjasi.

Aron lyyhistyi tiskille ja haroi hiuksiaan.

”Enhän minä muista mitään. Tämä ei nyt suju.”

Aron makasi liikkumatta, kunnes Hannes lähes luuli hänen torkahtaneen tai itkevän, mutta sitten hän nousi hitaasti ja läpsytteli poskia.

”Asiahan ei kuulu minulle”, Hannes sanoi, ”mutta onko teillä jotain juttua?”

”Minulla ja Noomillako?”

”Niin.”

Aron naurahti.

”Ei sentään. Hyvä luoja.”

”Okei”, Hannes vastasi.

”Sitä paitsi hän on varattu. Ei sillä, että olisin kiinnostunut tai jotain, mutta silti. En tiedä, kuinka kauan hän ja Pontus ovat olleet yhdessä, mutta jonkin aikaa kumminkin. Eikä hän ole minun tyyppiäni. Ei ollenkaan.”

Aron laski katseensa ja pyöritteli ranteissaan olevia nahkaremmejä. Hetken näytti kuin hän olisi aikonut sanoa vielä jotain.

Mutta sitten hän vain leyhytteli heiluttelemalla paidanreunansa.

”Nyt pitäisi kyllä jatkaa maalaamista”, hän sanoi lopulta.
”Enää yksi mökki jäljellä.”

”Mikäs minun tytölläni on tänään? Näytät vähän kalpealta.”

”Kuumuudesta se vain johtuu”, Noomi sanoi yrittäen kuulostaa ammattimaiselta ja hukuttaa sydämensä jyskeen äänensä alle. ”Ja ehkä vähän jännityksestäkin.”

”Ymmärrän”, Elsa sanoi. ”Mutta sinusta tulee menestys, siitä olen varma.”

Oli helpotus päästä ilmastoituihin käytäviin ja vaihtaa tunikaan ja tasapohjaisiin kenkiin. Ja ylipäänsä olla muutaman tunnin ajan joku muu.

”Minä muuten näin sinut tänään lehdessä”, Elsa sanoi. ”Olit kaunis kuin päivä. Minullakin oli sellaiset palmikot sinun iäsäsi. Eipä enää uskoisi.”

Elsa sipaisi suonikkaalla kädellä sitä vähää, mikä hänen hiuksistaan oli jäljellä.

”Uskoisipas”, Noomi sanoi. ”Sinä näytät tosi hyvältä juuri noin.”

Hän ei ollut nukkunut edellisyönä ollenkaan. Ajatukset pyörivät hyrränä päässä. Pontukselta oli tullut lisää viestejä. Noomi ei ollut vastannut mutta oli kuullut puhelimen värinän eikä ollut voinut jättää lukematta. Pontus ei vain osannut luovuttaa.

Sanat olivat syöpyneet Noomin verkkokalvoihin selkeinä kuvina. Hän sääli Pontusta, totta kai sääli. Vaikka hän tiesi, ettei siitä olisi hyötyä, hän aikoi tavata tämän ja jutella vielä viimeisen kerran. Mutta vasta sitten kun ensi-ilta olisi ohi.

Ensi-ilta.

Kuvottava tunne valtasi hänet, kun hän ajattelikin sitä, vähän niin kuin korkean paikan kammo. Entä jos hänelle tulisi muistikatko, jos kaikki vuorosanat vain katoaisivat päästä? Mutta Gloria oli varma, että jännitys helpottaisi heti kun hän astuisi lavalle, niin kuin oli käynyt koe-esiintymisessä Tukholmassa. Maha oli rauhoittunut ja käsien tärinä lakannut jo muutaman vuorosanan jälkeen. Kaikki oli sujunut, ja hän oli päässyt seuraavalle karsintakierrokselle, mitä ei ollut tohtinut toivoakaan. Kunpa hermot vain toimisivat samoin tälläkin kertaa.

”Se tapahtui tänään täällä pihamaalla. Siksi olemme niin iloisia. Mestari Tinglöf vapautti minut voimattomuuden tilasta. Olin mykkä ja rampa, mutta nyt voin tanssia ja laulaa.”

Oli vaikea lausua ”tanssia ja laulaa” oikealla painokkuudella, niin että se kuului.

”Tanssia ja laulaa, tanssia ja laulaa.”

Noomin suuta kuivasi, joten hän kävi vessassa juomassa vettä.

Tunnit kuluivat töitä tehden, mutta Noomin ajatukset olivat toisaalla. Kun työpäivä päättyi, hän vaihtoi pikaisesti vaatteet ja kiiruhti ulos. Harjoitus alkaisi pian. Se olisi toiseksi viimeinen ennen ensi-iltaa.

Hän veti kypärän päähän ja yritti käynnistää mopon, mutta turhaan. Mitään ei tapahtunut useista yrityksistä huolimatta.

Voi helvetti.

Hänen oli pitänyt tankata menopeli ennen töitä, mutta keskustelu Aronin kanssa oli venähtänyt.

Pyörän voisi jättää tänne, mutta silloin hänen täytyisi palata hakemaan se harjoitusten jälkeen.

Noomi lähti taluttamaan mopoa pysäköintialueen poikki. Se oli raskas, mutta kyllä hän huoltoasemalle jaksaisi. Maantiellä

hänen oli pakko hengähtää hetki ja kaivaa laukusta aurinkolasit.

Kun hän otti puhelimen esiin ja näki, mitä kello jo oli, hän hätääntyi. Hän ei ikimaailmassa ehtisi kotiseutumuseolle ajoissa vaihtamaan vaatteita.

Gloria ei suuttunut juuri mistään, mutta sitä hän ei sietänyt, että joku tuli myöhässä töihin, joita tehtiin isolla porukalla. Siinä oli kyse työkaverien kunnioittamisesta, hän oli selittänyt.

Kun Gloria oli vihainen, hänen silmänsä salamoivat. Ja vaikka se menisi pian ohi, Noomin ei tehnyt mieli kokea sitä.

Hän oli juuri jatkanut taas matkaa, kun hänen viereensä hidasti auto. Silmäkulmasta näkyi, kuinka ikkuna avautui.

”Tarvitsetko kyydin?”

Kesäidylliin on pesiytynyt sadistinen sarjamurhaaja. Kuka on seuraava uhri?

Suosituksen sarjan kuudennessa osassa pikkukaupunki tulvii kesäteatterin ja helteiden riemua, mutta Magdalena Hansson on masentunut. Muidenkin lomaidylli murentuu, kun nuori näyttelijä hukutetaan julmasti. Sitten kuolee toinen teatteri-seurueen jäsen. Murhia tutkivien Petra Wilanderin ja Christer Berglundin on katkaistava ennennäkemätön surmaketju, ennen kuin hirmuteot liippaavat aivan liian läheltä heidän omaa elämäänsä. Kello tikittää – säälimättömältä tappajalta ei ole kukaan turvassa.

Ruotsalaisen menestysdekkarisarjan ydin on taidokas yhdistelmä pikkupaikkakunnan ihmissuhdekiemuroita ja huimaa arkijännitystä.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-2918-8